

N.F.S. Grundtvig “Af Danneskjolds-Drapen. (Et Brud-Stykke.)”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.8, april 2016

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tilføjet tekstredegørelse i version 1.17, juni 2021

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1828 (SJ: 467)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 5

Teksten er etableret af Christian Alenkjær Frandsen

Punktkommentarer og indledning er skrevet af Christian Alenkjær Frandsen, redigeret af Klaus Nielsen og Vibeke A. Pedersen

Tekstredegørelse er skrevet af Christian Alenkjær Frandsen, redigeret af Stine Guldahl Holst og Steen Tullberg

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning ph.d. Rasmus Glenthøj

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

|A:98 |PS:327

Af Danneskjolds-Drapen¹.

(*Et Brud-Stykke.*)

-
- ¹ Her en Adels-Mand er jordet,
Eenlig mellem Eeg og Bög!
Hvem vil höre Klage-Ordet,
Vande her en Blomster-Lög:
Vande den med Taarer milde,
Saa den spire kan fuld-brat,
Dufte södt, og visne silde,
Trodse Fimbulvinter-Nat?

- 2 Han har ingen Seire vundet,
Som besynges kan med *Bram*,
Han har ingen Stæder grundet,
Som kan nævnes efter ham,
Han har intet Nyt opdaget,
Som foreviger hans Navn,
Han har ikke søgt, men vraget,
Guld og Sölv til eget Gavn!
- 3 Mens, hvad nu har tabt sin Gröde,
Blomstrende paa Jord man saae,
Medens Kinderne var röde,
Medens Öinene var blaa,
|A:99 Mens de rörde sig med Varme,
Hænderne som fryse nu,
|PS:328 Fleer end Folk i Gylden-Karme
Kom Grev *Danneskjold* ihu!
- 4 Men hvor mindes sledne Klæder,
Meer end velfordöiet Bröd!
Hvor oprinde glemte Glæder,
Ved at mindes Hjelp i Nöd!
Hvem bevæges södt i Haven,
Naar de Hvide flyve der!
Hvem vil takke end i Graven
For hvad Alle troe sig værd!
- 5 Hvem vil slig en Jord-Drot love,
Naar ei længer man ham seer:
Naar for Guld og grønne Skove
Gavmild han ei raader meer!
Hvem vil rört til Skjalden lytte,
Naar, som liden Fugl paa Kvist,
Han i Sællands Böge-Hytte
Synger om den Herre sidst!
- 6 Det vil Ingen, som kun Öie
Har for Guld og Glimmer-Værk,
Ingen, som kun seer det Höie
Under blodig Brynje-Særk,
|A:100 Kun det Store, hvor det steiler,
Kan det Stærke, hvor paa Trods,
|PS:329 Til Beundrings-Gru det beiler,
Truende, som Fjeld og Foss!

7 Det vil Ingen, som kun skuer
Mand paa Höide, Hund paa Haar,
Det vil Ingen, som kun luer,
Naar ham Lyn og Torden slaaer;
Det vil Ingen, som ei ahner
Meer end Stövets Öie saae;
Det vil kun de milde *Vaner*,
Som for Godt kan Guld forsmaae!

8 Ja, det vil kun Vaner milde,
I hvis Öre bedre klang
Elskovs-Vise og Höst-Gilde,
End al Verdens Glimmer-Sang;
Som, i Nordens dunkle Morgen,
Da Hrimthurse-Drapen löd,
Gik kun ind i Asa-Borgen,
At begræde *Balders* Död!

9 Kun hos dem gör Hjertet Helte,
Hjerte-Laget Höi og Lav,
Kun for dem er Sund og Belte
Meer end hele Verdens Hav,
A:101 Kun for dem er Natter-Galen
Fugle-Dronningen paa Jord,
Kun for dem er Böge-Salen,
Kun for dem er Sælland stor!

10 **PS:230** Siger I: de er uddöde,
Hedengangne under Öe,
I den sidste Aften-Röde,
Som forgyldte Skov og Sö;
End er Skjalden dog ei ene
Om at love *Danneskjold*:
Sangen fra hans Bauta-Stene
Skal gienlyde mangefold!

11 Ja, I Mure, som saa brave
Trodsed Tidens Over-Vold,
I, hvis dybe Svane-Grave
Tale höit om Heden-Old,
Store, klingre Bauta-Stene,
Over Stöv af *Danneskjold*!
Med min Sang sig skal forene
Eders Gienlyd mangefold!

12 Ja, thi under eders Glugge

Banker Stövet höit endnu,
Over *Danneskjolders Vugge*,
Kommer levende ihu,
|A:102 Hvad han var, som nu er jordet,
Hvad den *Gyldenlöve-Sön*,
Aanden under Hjerte-Ordet,
Virket har i Lys og Lön!

13 Hun, som var hans Hjertes Glæde,
Hun, som var hans Öie-Steen,
Hun, som vugget har den spæde
Natter-Gal paa Blomster-Green,
|PS:231 Hun vel sidder, som i Graven,
Bag de höie Mure nu,
Stirrende paa Dödning-Haven,
Under Smil med lönlig Gru;

14 Dog hun eder vel skal lære
At gientage Skjaldens Sang,
Som, Grev *Danneskjold* til Ære,
Toner over Dane-Vang,
Og saalænge hun kan græde,
Som en Engel under Slör,
Duftende de Blomster spæde
Groe paa Graven skal som Rör!

15 Dog, skiöndt Time-Glasset rinder
Truende for *Freias* Kuld,
Vist i flere Danne-Kvinder
Græder end hun Bölge-Guld,
|A:103Föder og, til Bod for Sorgen,
Sikkert dog i mangen Vraa,
Alt som paa *Augusten-Borgen*
Klarlig, Perle-Döttre smaa!

16 Ei da skal paa Marken feile
Blomsterne, jeg planter her,
Morgen-Dugg til Taare-Speile,
Perle-Glands i Aften-Skiær,
Og hvor end, paa Vinter-Bölge,
Sidste Daner stævne hen,
Dem Kiærminderne skal følge,
Til de plantes her igien!

17 **|PS:232**Her jeg sætter, som til Skove,
Bögene fra Balders-Hag;

Dandser paa den blanke Vove,
Under *Glitners* Sölver-Tag,
Muntert nu, Hav-Fruer spæde,
Saa af eders Moders Sang:
Hælvten Sorg, og Hælvten Glæde,
Höres kan en Efter-Klang!

- 18 |PS:336| Fra den gamle Odins-Alder,
Over Tidens Bølge-Gang,
Toner Graaden over *Balder*
End i Volas Gaade-Sang,
|A:104| Toner som en Hjerte-Bølge,
Under Nordens Aande-Pust,
Giver mild sit Kæmpe-Følge
Bod for Kulde, Glands for Rust!
- 19 Ja, paa denne Hjerte-Bølge
Bygget er den prude Borg,
Paa hvis Grus sig ei maa dølge
Gude-Folkets bittre Sorg;
Thi kun Graad dens Grund beriger.
Saa, af himmeldybe Væld,
Straalende, igien opstiger
Breida-Blik til Nordens Held!
- 20 Due! ja, det var din Vinge,
Som berörde let min Pen,
Da igien den hördes klinge,
Kaldte paa en savnet Ven:
Ledte efter gyldne Suler,
Og det blanke Sölver-Tag,
Under Skyggen, som nu skjuler
Efter-Skin af Balders-Hag!
- 21 Grandt nu seer jeg Gaade-Baandet,
Mellem *Sams* og *Gissel-Feld*,
Blomster-Kiæden, som har aandet,
Lig en Nat-Fiøl i Kveld,
|A:105| |PS:337| Duftede fra Glitner-Haven
End saa södt i Efter-Aar,
At jeg reiste mig i Graven,
For at love lydt dens Kaar!
- 22 Ja, det ligger nu udfoldet,

Som oprullet Pergament,
Hvad af Mærkerne i Skjoldet
Dunkelt för kun var bekiendt:
Breida-Bliks og *Glitners Sage*
Aabner *Valhals* skjulte Dör,
Balders og *Forsetes Dage*
Aldrig saa jeg kiendte för!

23 Sikkerlig, naar Jorden skjuler
Öinene, som græde nu,
Glitner-Borgens gyldne Suler
Kommes skal paa Mark ihu,
Terning-lige Tider rinde,
Tumling kaldes Lykkens Bold,
Dog hos Daner ei af Minde
Gaaer *Forsete-Danneskjold!*

24 *Samsöe!* lav dig til at sjunge,
Og udkvæd med Lyst i Kveld,
Hvad paa Skjalde-Maal og Tunge
Knytter dig til Gissel-Feld!
|A:106Höiene sig brat oplade
I et sælsomt Morgen-Gry!
|PS:338 Kneise paa sit gamle Stade
Bratting-Borgen rank i Sky!

25 Havfru-Börn, om end kun spæde,
Bange for den stærke Ström!
Dandse her I maae med Glæde,
Mindes, som en Morgen-Dröm,
At hvor end med Rysnæs-Drenge
Dandse *Samsöe-Piger* smaa,
Altid rask i Munar-Vænge
Maatte Havfru-Vuggen gaae!

---

26 **|PS:348**Mens end Vingerne var unge,
Kiæk jeg over Fjeld mig svang,
Hvad der takkedes min Tunge,
Uden Grublen frit jeg sang;
Det forgiæves nu jeg prøver,
Saa for mig, i Svane-Vang,
Skjoldunger og *Gyldenlöver*
Stige kun ved Havfru-Sang!

- 27 Som hin gamle *Samsö-Bonde*,
Halter jeg til Borge-Gaard,
Kun naar giennem Havfru-Munde
Bölgen selv om Balder spaaer,
|A:107Bölgen dyb, som forberedte,
Paa det store Brude-Par,
(Helte-Christjan og Margrethe)
Frederik og Valdemar!
- 28 Dog, hvad höit fra Kirke-Svale,
Over Dane-Kongers Stöv,
Tonede til Konge-Sale,
Kiækt om Liv i Rosen-Löv,
Hvad der over Dane-Vangen
Klang om Vinter-Sæd i Lön,
Leve skal i Minde-Sangen
Om den bedste Konge-Sön!
- 29 Ja, skiöndt gamle Danmarks Gaade:
Saga-Sang i Mythe-Svöb,
Ingen uden *Han* kan raade,
Som forordned Tidens Löb,
|PS:349 Aldrig skal dog Staven brydes
Over Hjertets Bölge-Leg,
Hvordan end den skal udtydes,
Fast det staaer, den aldrig sveeg!
- 30 “Efter-Glands af Thabors Kierte
Glimter over Böge-Lund,
Og et Gran af Danmarks Hjerte
Skjalden fik til Harpe-Bund,
|A:108I den Bund det sælsomt klinger,
Naar med sine Under-Vinger
Duen rörer Harpens Stræng!”
- 31 Saa jeg kvad i yngre Dage,
Da den sidste Gaade-Mö,
Aske-Daatteren til *Brage*,
Jeg saae dale under Öe!
Da af Odins Ravne-Galder
Jeg forstod, ved Hornets Klang,
At hvad agtet blev for Skvalder,
Var *Idunnas* Aften-Sang!
- 32 Jeg som *Heimdal* gik med *Loke*,

At udfritte Askens Mö,
Om nu brat i Ragna-Roke
Skulde Nordens Guder döe!
Mens jeg grundet paa det Mörke,
Og paa fjerne Gammens-Kaar,
Stjal mig Loke al min Störke,
Gav med List mig Bane-Saar!

33 |PS:350| Længe jeg med Loke sloges,
Men mit Blod udrandt med Klang,
Længe jeg med Döden droges,
Men mit Aften-Suk var Sang:
|A:109| Gienlyd af hvad södt i Vangen,
Med en klinger Norne-Röst,
I Idunna-Aftensangen,
Tonede til Dane-Tröst!

34 Ja, den fulgde mig i Graven,
Gaade-Klangen, liflig söd,
Saa i Dröm om Rosen-Haven,
Lidt kun ændsed jeg min Död,
Og i Dane-Askesangen,
(Been-Lyd under Saga-Stav)
End man hörde Efter-Klangen,
Fra min aabne Skjalde-Grav!

35 Hvad der trodser Dödens Kulde,
Reiser selv sin Bauta-Steen,
Tier end ei under Mulde,
Lokker Klang af Dödning-Been;
Udentvivl er födt af Ægte,
Og rodfæstet dybt i Vang,
Saa umuelig nu fornægte
Kan jeg min Höstgilde-Sang!

36 Saae i *Danneskjolders* Vaaben,
Selv da jeg i Graven sad,
End jeg Vinter-Bölgen aaben,
For en Svane sommerglad;
|A:110| |PS:351| Saae jeg da en Gyldenlöve
Stige op i Dane-Skjold;
Saga-Varslet vel sin Pröve
Staaer endnu, som Old fra Old!

37 *Da* paa Skjolde-Rand jeg tegned:
“Ei gik Minde-Kierten ud,

Bævred Flammen end og blegned,
Blussed op den atter prud,
Som, ved Straalen fra det Höie,
Lyset i *Lovises Öie!*”

- 38 Der han sjunket var i Graven,
Samsö-Jarlen, ædel, fiin,
Der jeg reiste mig ved Staven,
Underlig af Graven min;
Der det *sidste Blad* jeg vendte
I den Norske Konge-Bog,
Jeg til *Jarle-Graven* sendte
Den, med Ord paa Skjalde-Sprog!
- 39 “Bog om gamle Gylden-Löver,
Odels-Mænd til Dovre-Fjeld!
Kun forgiæves end du töver
Med din Færd til Gissel-Feld;
Haanden, som du længdes efter,
Kom paa Jord ei meer til Kræfter,
Ligger isnet under Muld!”
- 40 |A:111 “Flyv da kun til Adels-Graven,
Som en vinget Bauta-Steen,
Far, og svæv, med Saga-Staven,
Over Gyldenlöve-Been!
|PS:352 Dertil est du födt og baaret,
Og til Minde-Talen skaaret
Atter nu for Tunge-Baand!”
- 41 “Flyv, og svæv, og löft din Stemme,
Saa det toner over Lund:
Trindt i Norden jeg har hjemme,
Hvor en Ædling sank i Blund,
Som var, efter Saga-Pröven,
Ægte Sön af *Gylden-Löven*,
Jeg mon före i mit Skjold!”
- 42 “Det var han, som her mon hvile:
Christjan Sophus Danneskjold!
Södt i Mindet skal han smile,
Som paa Jord, fra Old til Old,
Ja, som *Eisten* over *Norge*,
Mindes skal, paa Sællands Borge,
Samsö-Jarlen Danneskjold!”

- 43 Ja, du Borg med gyldne Suler!
Endt er Gylden-Lövers Aar,
Hvis af slige Klippe-Huler
De ei levende udgaaer;
|A:112 Aldrig meer tilsyne Balder
Kommer paa sin Straale-Borg,
Hvis ham i hans Æt opkalder
Ikke Gude-Folkets Sorg!
- 44 Gamle Bög med Lövsals-Grene!
Det staaer præntet i din Bark:
Bedre ei sig kan forene
Adels-Blod paa Daners Mark,
End i dem, hvis store Navne
Din Maigreve-Krands saa bold
|PS:353 Glæder sig ved her at favne;
End i *Kaas og Danneskjold!*
- 45 Hvælv da, Bög, med Lövsals-Grene,
Bredt dig over Jarlens Navn,
Hvad sig kan dermed forene,
Tag det samlet ömt i Favn;
Hvisk til Sangerne med Vinge
Hvad jeg kvæder om din Drot,
Saa hans Pris sig kan opsvinge
Til hans Faders gyldne Slot!
- 46 Lad i dig mig Stammen skue,
Der sig hvælv, favr og mild,
Over Engens Blomster-Tue:
Dane-Markens Ygdrasill!
|A:113 Lad mig, under dine Grene,
See, hvad de, hvis Navn du bær,
Vilde mindelig forene:
Hyrde-Liv og Herre-Færd!
- 47 Siig mig, Saga, Moder bedste!
Hvem har *Samsö-Bögen* sat,
|PS:354I hvis Bark sig skulde fæste
Runer om den Dane-Skat,
Som i Bölgen er begravet,
Under Vrag af Orlogs-Mænd,
Som dog stige skal af Havet,
Morgenrödmende igien!

Maa trykkes. P. Eberlin.